

Sygnatura akt I C 753/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jan Bartniak

Protokolant: p.o.sekr.sąd. Konrad Gajdziński

po rozpoznaniu w dniu 26-07-2017 r. w Koninie na rozprawie sprawy

z powództwa **małoletniego P. S. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego – matkę A. S. (1)**

przeciwko **Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W.**

o zadośćuczynienie w kwocie 80.000 zł

1. oddała powództwo;
2. odstępuje od obciążania małoletniego powoda nieuiszczonymi w sprawie kosztami sądowymi;
3. nie obciąża powoda kosztami procesu na rzecz pozwanego.

Jan Bartniak

Sygn. akt IC 753/16

UZASADNIENIE

Pozwem skierowanym do Sądu Okręgowego w Koninie działający w imieniu powoda P. S. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego – matkę A. S. (1) pełnomocnik wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 80.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia w związku ze śmiercią ojca Z. S. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.06.2016r. do dnia zapłaty i kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych oraz opłaty skarbowej od udzielonych pełnomocnictw.

Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia o zadośćuczynienie pełnomocnik powoda podaje art. 24 § 1 k.c. w związku z art. 448 k.c.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda podniósł, iż w dniu 21.10.2004r. w S. doszło do tragicznego w skutkach wypadku komunikacyjnego w wyniku, którego w następstwie doznanych obrażeń ciała Z. S. zmarł na miejscu wypadku. W związku z tym, że sprawca zdarzenia nie został ustalony, odpowiedzialność za zdarzenie zgodnie z treścią art. 98 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, ponosi Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

Powód zgłosił roszczenia odszkodowawcze pozwanemu za pośrednictwem Centrum (...) Sp. z o.o. w L.. W procesie likwidacji szkody pozwany przyznał na rzecz powoda kwotę w wysokości 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

Z uwagi na to, iż wypłacona dotychczas kwota w opinii strony powodowej jest zaniżona zdecydowała się ona na dochodzenie swoich roszczeń na drodze postępowania sądowego.

Pełnomocnik powoda wskazywał, że małoletni P. S. nie miał okazji osobiście poznać swojego ojca, który zginął niecały miesiąc przed jego urodzinami. Małoletni ojca zna tylko z opowiadań mamy i brata zmarłego Z. S.. Dzięki nim wie, że ojciec był miłym pogodnym i życzliwym człowiekiem. Tragiczna śmierć ojca uniemożliwiła mu spędzenie dzieciństwa w szczęśliwej i pełnej rodzinie. Małoletni często wyobraża sobie normalne życie przy ojcu. Bardzo cierpi podczas świąt i różnych uroczystości.

W odpowiedzi na pozew pozwany Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny wskazuje, że nie kwestionuje, iż w dniu 21.10.2004r. w miejscowości S. doszło do wypadku komunikacyjnego. Pozwany kwestionował zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia i podnosił zarzut spełnienia świadczenia. Pozwany wskazał, że powód reprezentowany przez matkę A. S. (1) zgłosił szkodę i wniósł o wypłatę stosownego odszkodowania pismem z dnia 28.02.2005r., a pozwany nie kwestionując utraty ojca, przyznał powodowi odszkodowanie w łącznej kwocie 25.000,00 zł. Pozwany podnosił, że zgodnie z dominującymi wtedy poglądami doktryny oraz orzecnictwem wypłacone wówczas świadczenie wypłacone powodowi stanowiło rekompensatę zarówno strat majątkowych jak i krzywdy o charakterze niemajątkowym. Pozwany wskazuje również, iż wypłacona w 2005r. nominalna kwota miała znacznie większą wartość niż obecnie. Ponadto pozwany na mocy decyzji z dnia 31.05.2016r. wypłacił na rzecz małoletniego powoda kwotę 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Odnosząc się do wysokości zadośćuczynienia należnego powodowi, pozwany stoi na stanowisku, że kwoty wypłacone na jego rzecz w 2005r. i 2016r. w łącznej wysokości 45.000,00 zł stanowią kwotę odpowiednią i rekompensującą krzywdę, jakiej doznał powód w dobrach niematerialnych. Zdaniem pozwanego żądane przez powoda zadośćuczynienie pozostaje wygórowane również z tego powodu, że Z. S. zginął mając 32 lat. Mieszkał wtedy z rodzicami, żoną i bratem A. S. (2), który był po rozwodzie. Małoletni powód urodził się w dniu (...) po śmierci poszkodowanego. Powód zamieszkiwał z dziadkami, mamą i A. S. (2). Następnie brat zmarłego A. S. (2) ożenił się z wdową po bracie A. S. (1). Małoletni powód ma świadomość, że jego biologiczny ojciec nie żyje, dowiedział się o tym w wieku 4-5 lat. Jednak A. S. (2) wychowuje powoda i traktuje go jak własnego syna. A. S. (2) przejął rolę ojca i go zastąpił realizując wszystkie ojcowskie obowiązki.

Pozwany podnosił zarzut braku udowodnienia przez powoda, jakie skonkretyzowane dobro osobiste zostało naruszone w okolicznościach przedmiotowej sprawy. Pozwany nie kwestionuje, że powód nigdy nie poznał biologicznego ojca. Zdaniem pozwanego nie jest to jednak okoliczność wystarczająca do nabycia prawa na wskazanej przez powoda podstawie prawnej, jako, że po urodzeniu małoletni powód był wychowywany w pełnej rodzinie tj. przez matkę A. S. (1) i A. S. (2), który zastąpił i wypełnił rolę ojca. Pozwany wskazuje, iż powód nigdy nie znał ojca biologicznego natomiast od początku był wychowywany przez ojczyzna A. S. (2) jak własny syn, który wypełnił mu rolę ojca i realizował dobro osobiste powoda w postaci życia w pełnej rodzinie.

Na koniec pozwany podniósł, że Sąd stosownie do art. 316 k.p.c. bierze pod uwagę stan rzeczy w chwili wyrokowania, tym samym dopiero od tego dnia należą się od zobowiązanego odsetki za opóźnienie.

Mając na względzie wszystkie przytoczone okoliczności pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona powodowa ustosunkowała się do treści odpowiedzi na pozew wskazując, że podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko procesowe i argumentację prawną. Jednocześnie stwierdzał, że wskazana przez pozwanego okoliczność, iż A. S. (2) przejął rolę ojca i go zastąpił realizując wszystkie ojcowskie obowiązki jest nieuzasadniona, ponieważ zdaniem powoda nikt nie jest w stanie zastąpić dziecku biologicznego rodzica. Mimo poprawnych relacji w rodzinie, wiadomość o nieodwracalnej utracie bliskiej osoby zaburzyła u małoletniego powoda poczucie bezpieczeństwa.

W odpowiedzi na zarzut pozwanego w przedmiocie okresu, za który strona powodowa dochodzi odsetek ustawowych wskazano, że zgodnie z ogólnymi zasadami prawa cywilnego świadczenie staje się wymagalne po wezwaniu dłużnika do jego spełnienia. Tym samym strona powodowa dochodzi zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami opartymi

na podstawie art. 14 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392, ze zm. oraz art. 481 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21.10.2004r. w miejscowości S. gm. K. kierujący samochodem osobowym marki Ł. S. nr rej. (...) Z. S. jadąc od strony W. w trakcie wymijania nieznanego samochodu ciężarowego poruszającego się z przeciwnego i wyprzedzającego inne pojazdy, stracił panowanie nad pojazdem, zjechał na cześć jezdni przeznaczoną dla przeciwnego kierunku ruchu i zderzył się z jadącym od strony K. samochodem ciężarowym marki F. (...) nr rej. (...) kierowanym przez obywatela (...) A. P.. W następstwie zdarzenia Z. S. doznał obrażeń ciała skutkujących jego zgonem na miejscu zdarzenia. W toku prowadzonego postępowania nie ustalono pojazdu, który w czasie zdarzenia wymijał samochód marki Ł. S., ani osoby kierującej nim. Zachowanie tegoż uczestnika ruchu było powodem podjęcia przez Z. S. gwałtownych manewrów i utraty panowania nad pojazdem. Z uwagi na powyższe postanowieniem z dnia 25.01.2005r. umorzono śledztwo w sprawie wypadku w ruchu lądowym zaistniałego z dnia 21.10.2003r. w S., gm. K., w następstwie, którego Z. S. doznał obrażeń ciała skutkujących jego zgonem, tj. o przestępstwo określone w art. 177§ 2 k.k. z powodu niewykrycia sprawcy (postanowienie o umorzeniu śledztwa z dnia 25.01.2005r. k.13).

W dniu 18.11.(...) urodził się syn zmarłego Z. S., P. S. (akt urodzenia k. 11). Powód jest dzieckiem z pierwszej ciąży A. S. (1) . Początek ciąży przebiegał prawidłowo, dopiero końcówka ciąży w związku ze śmiercią męża przebiegała gorzej. Po urodzeniu powód uzyskał 9 pkt. (...). Nigdy nie był poważnie chory. W wieku 11 miesięcy zaczął chodzić. Pierwsze słowa wypowiadał w wieku 3 lat. Konieczna była praca z logopedą w związku z trudnościami z wymową artykulacyjną. Powód mieszka z matką, ojcem i siostrą. Chodzi do 6 klasy szkoły podstawowej. Nie choruje. Siostra M. S. ma lat 7 (urodziła się (...)) Powód przebywa od poniedziałku do piątku u babci, ponieważ musiałby bardzo wcześnie wstawać celem pójścia do szkoły. (...) Psychologiczna – Pedagogiczna w K. opinią z dnia 13.03.2015r. rozpoznała u P. S. specyficzne trudności w uczeniu się, opóźnienie funkcji percepcyjno – motorycznych, dysortografię. W domu rodziców ma swój pokój. Powód nie zna dokładnej daty urodzin ojca Z. S.. Gdy miał 4 lata matka uświadomiła go, że jego biologiczny ojciec zmarł przed jego urodzeniem i na obecnego męża matki A. S. (2) może mówić tata. Powód również chciał mówić na obecnego męża matki - tata. Powód nie pamięta okresu żałoby matki. Badanie małego testem Rysunek Rodzinny wykazały brak zaburzeń emocjonalnych u powoda. Powód ma osobowość typu introwertycznego, która charakteryzuje się podwyższonym poziomem lęku społecznego. Wykazuje pozytywną i umiarkowaną silną więź emocjonalną z członkami najbliższej rodziny: matką, siostrą i żyjącym ojcem. Wskazuje właściwą identyfikację z żyjącym ojcem. Wykazuje poczucie alienacji od rodziców, którzy zamieszkują z przyrodnią siostrą. P. S. spostrzega różnicę między pochodzeniem własnym, a pochodzeniem siostry, co wywołuje u niego nastrój refleksyjny, poczucie żalu i poczucie wycofania emocjonalnego.

Śmierć Z. S. wskutek wypadku w dniu 21.10.2004r.

w S. wywołała u małoletniego powoda P. S. odroczoną reakcję żałoby bez powikłań patologicznych. A. S. (2) pełni rolę ojca małoletniego powoda. Wychowanie P. S. przez A. S. (2) trwało od urodzenia dziecka. A. S. (2) zastąpił małoletniemu powodowi utraconego ojca biologicznego. Rozwój psychospołeczny małoletniego powoda P. S. przebiega prawidłowo. Można uznać, że pełną świadomość śmierci ojca małoletni uzyskał w wieku około siedmiu lat. Przebieg żałoby nie był zaburzony czy patologiczny. Wiedza o śmierci ojca nie wywołała u małoletniego powoda zaburzeń rozwoju psychoruchowego. Małoletni od początku nazywał A. S. (2) tatą, który z kolei traktował P. S. jak syna. Dzięki wzajemnym bliskim relacjom wytworzyła się u małoletniego właściwa identyfikacja, poczucie bezpieczeństwa i dobre perspektywy rozwoju. Zmarły Z. S. nie pełnił w życiu powoda żadnej roli społecznej. Postać zmarłego ojca jest dla małoletniego źródłem pochodzenia, dawcą życia biologicznego (opinia sądowo psychologiczna k. 119 – 122).

Pismem z dnia 28.02.2005r. A. S. (1) przez pełnomocnika wniosła do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego

w W. za pośrednictwem (...) S.A. Inspektorat w K. o ustalenie i wypłatę odszkodowania w skutek pogorszenia się sytuacji życiowej rodziny w wysokości 100.000,00 zł na swoją rzecz oraz 50.000,00 zł na rzecz syna P. S. oraz o ustalenie i wypłatę renty dla małoletniego P. S. w wysokości 700,00 zł miesięcznie (roszczenie z dnia 28.02.2005r. k. 40 - 41).

Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny zawiadomieniem z dnia 11.05.2005r. przyznał świadczenie z obowiązkowego ubezpieczenia OC komunikacyjnego

w związku z wypadkiem z dnia 21.10.2004r. odszkodowanie dla A. S. (1) po śmierci męża w wysokości 12.500,00 zł i dla małoletniego P. S. po śmierci ojca w wysokości 12.500,00 zł, ogółem 25.000,00 zł

(zawiadomienie z dnia 11.05.2005r. k. 42).

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o cytowane w ustaleniach faktycznych sprawy dokumenty, opinię biegłego psychologa M. W., zeznania świadków: B. G. (k. 85), T. K. (k. 85 -86), A. S. (1) (k. 86), A. S. (2) (k. 101). Autentyczność dokumentów, ich treść, a także treść zeznań osób ww., nie była kwestionowana przez strony. W ocenie Sądu opinia biegłego psychologa jest wiarygodnym dowodem w sprawie, ponieważ ustalenia dokonane przez biegłego obejmują całość dostępnego w sprawie materiału dowodowego. Opinia jest sporządzona w sposób jasny i logiczny.

Sąd zauważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku

z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Nie ulega wątpliwości, (w świetle postanowienia o umorzeniu śledztwa z dnia 25.12.2005r.), iż pozwany Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. odpowiada

w sytuacji, gdyż szkoda została wyrządzona w okolicznościach uzasadniających odpowiedzialność cywilną posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, ale nie ustalono ich tożsamości. Fundusz wypłaca odszkodowanie za tzw. szkody na osobie m.in. w zakresie dotyczącym zadośćuczynienia.

W przedmiotowej sprawie możliwe było dochodzenie przez powoda,

w oparciu o przepisy art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c., zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych w postaci więzi rodzinnej w związku ze śmiercią Z. S. - ojca powoda w wypadku, do którego doszło 21.10. 2004r., a zatem przed wejściem w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny z 30 maja 2008 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2008 roku, Nr 116, poz. 731), która wprowadziła przepis art. 446 § 4 kc.

Z ugruntowanego już w tym zakresie stanowiska sądów powszechnych i Sądu Najwyższego wynika, że jeżeli śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem wejścia w życie powyższego przepisu, czyli przed 03 sierpnia 2008 roku, to najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje, na podstawie art. 448 k.c.

w zw. z art. 24 § 1 k.c., zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę za naruszenie dobra osobistego w postaci szczególnej więzi rodzinnej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 14 stycznia 2010 roku, w sprawie IV CSK 307/09, Sąd Najwyższy w uchwale z 22 października 2010 roku, w sprawie III CZP 76/10, Sąd Najwyższy w wyroku z 11 maja 2011 roku, w sprawie I CSK 621/10, Sąd Najwyższy w wyroku z 25 maja 2011 roku, w sprawie II CSK 537/10, Sąd Najwyższy w uchwale z 13 lipca 2011 roku,

w sprawie III CZP 32/11, Sąd Najwyższy w wyroku z 15 marca 2012 roku, w sprawie I CSK 314/11, Sąd Najwyższy w wyroku z 11 lipca 2012 roku, w sprawie II CSK 677/11, Sąd Najwyższy w wyroku z 26 lipca 2012 roku, w sprawie I PK 18/12, Sąd Najwyższy w uchwale z 07 listopada 2012 roku, w sprawie III CZP 67/12, Sąd Najwyższy w uchwale z 12 grudnia 2013 roku, w sprawie III CZP 74/13 oraz Sąd Najwyższy w postanowieniu

z 27 czerwca 2014 roku, w sprawie III CZP 2/14).

Zgodnie z art.448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Uprawniony do dochodzenia roszczeń jest każdy pokrzywdzony wskutek naruszenia jego dobra osobistego. Także odpowiedzialność może ponosić każdy podmiot stosunku cywilnoprawnego, jeżeli jest sprawcą naruszenia lub odpowiada za sprawcę; także jednostka organizacyjna. Przepis art. 448 k.c. nie wskazuje *expressis verbis* zasady odpowiedzialności za krzywdę wyrządzoną naruszeniem dóbr osobistych. Jako dominujący w judykaturze i doktrynie należy uznać pogląd, że pokrzywdzony może żądać kompensaty krzywdy od ponoszącego winę (por. wyrok SN z 12 grudnia 2002r.

r., V CKN 1581/00, OSNC 2004, nr 4, poz. 53). Za słusnością tezy o odpowiedzialności na zasadzie winy przemawia głównie wykładnia systemowa, a więc deliktowy charakter odpowiedzialności. Zawężenie obowiązku kompensaty wyrządzonego uszczerbku do przypadków wywołanych zachowaniami bezprawnymi i zarazem zawinionymi jest zgodne z podstawową regułą odpowiedzialności deliktowej sprawcy szkody. Jednocześnie jest spójne z uzasadnieniem jednoczesnego obowiązywania przepisów art. 445 i 448 k.c. (por. wyrok SN z 19 stycznia 2007 r., III CSK 358/06, LEX nr 277289) Wykładnię tę potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z 24 stycznia

2008 r. (I CSK 319/07, LEX nr 448025), uznając zasadność istnienia w ramach reżimu odpowiedzialności deliktowej jednolitych przesłanek żądania zadośćuczynienia. Co do ciężaru dowodu pokrzywdzony żądający na podstawie art. 448 k.c. kompensaty krzywdy nie musi dowodzić bezprawności naruszenia dobra osobistego. Natomiast na pokrzywdzonym spoczywa ciężar dowodu winy, chociażby w najlżejszej postaci, ponieważ przesłanką zasądzenia zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dóbr osobistych jest krzywda wyrządzona z winy umyślnej lub nieumyślnej, niekoniecznie wskutek rażącego niedbalstwa.. Na podstawie art. 448 k.c. kompensowana jest krzywda, a więc szkoda niemajątkowa wywołana naruszeniem dobra osobistego, polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego. Sąd nie ma obowiązku zasądzenia zadośćuczynienia w każdym przypadku wyrządzenia krzywdy naruszeniem dobra. Sąd jest związany wyborem środka, za pomocą, którego pokrzywdzony chce uzyskać kompensatę doznanej krzywdy. Dominującym obecnie poglądem, przy ocenie czy doszło do naruszenia dobra osobistego, decydujące znaczenie ma nie tyle subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej ile to, jaką reakcję wywołuje w społeczeństwie to naruszenie. Niedopuszczalne jest przyjęcie, że niejako automatycznie na skutek śmierci ojca dziecka, doszło do zerwania więzi i to uprawnia do żądania zadośćuczynienia. Przesłankami przyznania tego świadczenia jest bezprawne i zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego, naruszenie dobra osobistego powodujące szkodę majątkową i związek przyczynowy między tym naruszeniem, a szkodą niemajątkową, która spowodowała jest naruszeniem. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2015 r., II CSK 595/14 (LEX nr 1809874) wskazuje na to, że dla domagania się zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej na skutek naruszenia dobra osobistego nie wystarczy wykazanie istnienia formalnych więzi rodzinnych ze zmarłym, lecz potrzebne jest także istnienie więzi emocjonalnych między zmarłym i dochodzącym zapłaty zadośćuczynienia. Żądający tego świadczenia musi udowodnić istnienie tak rozumianego dobra osobistego. Przepis art. 448 k.c. nie wymienia konkretnych dóbr osobistych, ale należy do niego stosować odpowiednio art.23 k.c. Katalog dóbr osobistych przyjętych w tym przepisie nie ma charakteru zamkniętego. Tym samym jest możliwe przyjęcie, że dobrem osobistym jest prawo każdej jednostki do życia w pełnej rodzinie, a przez śmierć Z. S. powód (wg jego oświadczenia) został pozbawiony możliwości życia w pełnej rodzinie tj. utracona została więź rodzinna, duchowa i emocjonalna ze zmarłym. Niewątpliwie rodzina znajduje się pod pieką i ochroną państwa polskiego. Sąd zauważa jednak, iż sytuacja małoletniego powoda w tej konkretnej sprawie jest nietypowa. Biegły psycholog stwierdził, że śmierć Z. S. w skutek wypadku z dnia 21.10. (...) wywołała u małoletniego powoda P. S. odroczonej reakcję żałoby bez powikłań patologicznych. A. S. (2) pełni rolę ojca wobec małoletniego powoda. Wychowanie P. S. przez A. S. (2) trwa od urodzenia. A. S. (2) zastąpił małoletniemu powodowi utraconego ojca biologicznego. Rozwój psychologiczny małoletniego powoda P. S. przebiega prawidłowo.

Co do roszczenia dotyczącego zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych pozwany nie kwestionując utraty ojca, przyznał stosowne odszkodowanie w łącznej kwocie 25.000,00 zł. Nie jest sporne to, że zgodnie z dominującymi w dacie przyznania odszkodowania poglądami doktryny oraz orzecznictwem wypłacone wówczas świadczenia w tym wypłacone powodowi stanowiły rekompensatę zarówno strat majątkowych jak i krzywdy o charakterze niemajątkowym. Małoletni powód urodził się w dniu (...) po śmierci poszkodowanego. Powód zamieszkiwał z dziadkami, mamą i A. S. (2). Następnie brat zmarłego A. S. (2) ożenił się z wdową po bracie A. S. (1). Małoletni powód ma świadomość, że jego biologiczny ojciec nie żyje, dowiedział się o tym w wieku 4-5 lat. Jednak A. S. (2) wychowuje powoda i traktuje go jak własnego syna. A. S. (2) przejął rolę ojca i go zastąpił realizując wszystkie ojcowskie obowiązki.

Reasumując Sąd zauważa, że wypłacone już 25.000,00 zł, a także wypłacone decyzją z dnia 31.05.2016 r. zadośćuczynienie w kwocie 20.000 zł., wyczerpuje obowiązek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego wobec małoletniego powoda w związku z naruszeniem dobra osobistego polegającego na prawie do życia w pełnej rodzinie. Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości, o czym orzekł w punkcie pierwszym wyroku.

Mając na uwadze charakter roszczenia, sytuację że powodem jest osoba małoletnia na podstawie art.113ust.4ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd odstąpił od obciążania małoletniego powoda nieuiszczonymi w sprawie kosztami sądowymi(wydatki poniesione przez Skarb Państwa).

Orzekając o kosztach procesu Sąd uznał że powołane wyżej okoliczności przemawiają za zastosowaniem w niniejszej sprawie przepisu art. 102 k.p.c., który przewiduje, iż w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

SSO Jan Bartniak